

L'arquebisbe Ricardo Blázquez, nou president de la CEE

► Els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) varen renovar els càrrecs durant l'assemblea plenària celebrada entre els dies 11 i 15 de març passat. Com a president varen elegir l'arquebisbe de Valladolid, Mons. Ricardo Blázquez, que veiem en la foto saludant el Sant Pare

Francesc en el curs de la recent visita *ad limina*. L'arquebisbe Blázquez fins ara era ja el vicepresident de la CEE. Com a nou vicepresident fou elegit l'arquebisbe de València, Mons. Carles Osoro, que es configura com un dels arquebisbes que marcarà les orientacions del futur en el si de la CEE.

GLOSSA

És la seva paga

Un matrimoni que ja té els fills grans, casats i amb família pròpia, retira cada mes de la seva exigua pensió, des que va arribar a l'edat de jubilació laboral, els diners per a les despeses personals i les previsions necessàries, i la resta —que no és gaire i que anomenen «la paga dels necessitats»— la destinen a ajudar persones i famílies en situacions difícils. «Mai no ens sobren diners; més aviat ens en falten. Són moltes les persones amb problemes diversos i punyents», afirmen. Aquest matrimoni té molt assumit que el que comparteixen no és seu: «És la paga, la dels qui ho necessiten i passen dificultats», conclouen. Fa uns anys que, mes rere mes, segueixen aquesta pràctica, a la qual es consideren cridats des de la fe i la justícia, amb un profund respecte pels qui practiquen altres formes de solidaritat amb els més petits, amb els necessitats crònics o amb els qui ho són temporalment. Se saben administradors d'uns béns que Déu ha posat al seu abast. No se'n senten amos, saben que en són administradors temporals i com a tals actuen. «Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor» (Mt 6,21).

La gestió dels béns materials es pot administrar des d'un amor des-

mesurat a la riquesa que ens porta a fer-ne ús, només, en benefici propi i dels meus; o des del convenciment que són un do que Déu ens fa i que ha de ser gestionat amb justícia, atenent les pròpies necessitats i les dels meus, però oberts a compartir-los amb els menys afavorits, amb els pobres, en aquesta acció que dóna vida a la caritat i que apropa a la pobresa espiritual, a la pobresa evangèlica que, no ho oblidem, passa sempre per compartir, pel despreniment personal, per descobrir el germà en l'altre, per aprendre que la felicitat no és en l'abundor de béns.

Les formes de compartir poden ser diverses, com diverses són les situacions des de les quals es comparteix, tenint ben present que Jesús convida al despreniment per entrar al Regne. «Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu» (Lc 14,33).

Som a les darreries de la Quaresma d'enguany, temps de revisió personal i de renovar el nostre cor preparant la Pasqua. Una manera de fer-ho és l'almoïna, l'esforç per compartir des de l'amor. Parem esment, avui, en aquesta possibilitat que Déu Pare ha posat al nostre abast.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Les temptacions de l'Església avui (V). La imatge

No surt l'Església molt ben parada en les enquestes que marquen el rànquing d'institucions més valorades pel gran públic. I no ens serveix de consol el fet que hi hagi institucions que es troben per sota en la llista o que aquelles que ocupen els primers llocs no ho mereixin de fet, o que aquestes hagin aconseguit dissimular els seus draps bruts. Tampoc no ens consola que els mitjans de comunicació contribueixin negativament, aprofitant qualsevol errada de gent d'Església, per acarnissar-s'hi amb notícies morboses...

La realitat sociològica és aquesta. Vivim en la civilització de la imatge i qui aconsegueixi caure bé al gran públic pot tenir l'èxit assegurat. Així funciona el món del comerç, de la política, de l'espectacle, del treball, de la cultura... No és exagerat afirmar que importa avui més la imatge que la realitat i que, en definitiva, som el que semblam. A ningú no se li escapen els riscos que comporta aquesta manera de pensar.

¿Tindria raó avui el profeta dient que el Poble de Déu ha perdut el seu atractiu i la seva bellesa i per això ningú no l'estima?

Tanmateix, recentment, hi ha alguns besllums de bona imatge de l'Església. Té bona premsa la feina de Càritas en el context de la crisi econòmica. També ha aconseguit altes cotes d'acceptació el papa Francesc, amb els seus gestos realment evangèlics. Tot és molt benvingut i en donem gràcies a Déu. Però aquest fet ens inquieta: com és possible que això sol pugui canviar la valoració de l'Església? No hi ha hagut sempre una acció caritativa i social realitzada per l'Església? El Papa és només gestos, o hi ha una realitat més profunda en la seva manera d'actuar, que no apareix en els mitjans i que no ha faltat mai a l'Església?

D'altra banda, el temptador ho té fàcil. El fet de la mala imatge sembla interpel·lar l'autenticitat de la nostra fe, perquè una de les característiques del bon deixeble de Crist és difondre i testimoniar l'Evangeli, i això com es pot fer si som repel·lents als ulls del món, si a priori ens veiem rebutjats? Així doncs, el temptador ens dirà: has de mirar de caure en gràcia, has de guanyar-te la gent amb simpatia, per ser fidel al teu Senyor.

És relativament senzill construir una imatge acceptable. Però, ha de ser aquest el primer objectiu de l'Església? Les paraules més dures de Jesús són les adreçades als qui cuiden obsessivament les aparences, buscant de ser admirats i reconeguts pel públic. En el marc del Sermó de la Muntanya trobem les crides més peremptòries a viure des del cor, des de la veritat de les nostres persones, «en el lloc secret, on sols la mirada del Pare pot penetrar» (cf. Mt 6,1-16). Vaig llegir en Pierre Giraud, un lingüista que sabia bé que les moltes paraules no engendren una realitat veritable, que «la deficiència de l'ésser, engendra la inflació de l'aparença».

—No ens afeccionem als possibles elogis, ni ens deprimim per les crítiques o els menyspreus.

—Preocupem-nos de ser justos, més que de semblar-ho.

—Siguem lliures per tal que sols ens importi viure sota la mirada que penetra la nostra veritat.

Els nostres errors personals i eclesials formen part de la nostra vida. Però, si hi ha quelcom de virtuós a l'Església, encara que avui estigui amagat, arribarà un dia que brillarà a plena llum i els ulls capaços de la veritat ho veuran.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ROSA COSCOLLA

Per la cohesió social

A Catalunya hi ha un miler d'entitats d'Església que fan acció social, segons una recerca realitzada per la Fundació Pere Tarrés, amb la col·laboració del Campus Docent Sant Joan de Déu (U. de Barcelona) i de la Càtedra d'Inclusió Social de la U. Rovira i Virgili. La sociòloga Rosa Coscolla ha coordinat el treball *L'acció social des de les entitats d'Església: el seu paper en la cohesió social a Catalunya* (Ed. Claret).

A quina conclusió arribeu?
L'acció social inspirada en l'Evangeli s'organitza a través de moltes iniciatives riques i variades, que ens reclamen una mirada àmplia i oberta per entendre-les en conjunt. És així que identifiquem la gran contribució que realitzen les entitats socials d'Església a la cohesió social i la solidaritat, i també els reptes que hi afronten.

Per què és important l'Església per a la cohesió social?
Principalment pel fet d'arribar allà on no hi arriba ningú, ja sigui pel tipus de necessitats socials que hi atenen —persones sense ajuda pública— com per l'abast territorial —arriben arreu a través de les parròquies. Aquesta contribució destacable i diferencial es fa, però, de manera discreta, silenciosa i sense reconeixement; en part, pel seu compromís amb l'Evangeli.

Quins reptes heu identificat?
Des d'un sentit cristià, un té a veure amb l'encaix de l'espiritualitat en l'acció social, en com avançar en la promoció de la dimensió espiritual de les persones que s'hi vinculen. Un altre és el de la implicació de més persones, amb dedicació voluntària o aportació econòmica, per atendre la població més fràgil des de l'autonomia i la dignitat, amb un sentit d'amor i de consciència del bé comú.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Las congregaciones del siglo XIX

Tras la conmoción social y política creada por la Revolución Francesa y por la industrialización con sus nuevas formas de pobreza y marginación, surgen nuevas instituciones religiosas que se multiplican en pueblos y ciudades. (En Cataluña, el llamado *pas dels sants*).

Estos fundadores y fundadoras conciben la vida religiosa como un servicio directo a las necesidades de los seres humanos, a través de su presencia y acción caritativa en medio de la sociedad. Se dedican especialmente a los niños y las niñas y a los ancianos, los dos grupos sociales secularmente más expuestos y débiles, a los enfermos, de modo especial a los dementes, y a los abandonados a su suerte, en un ambiente poco propicio a la solidaridad.

Tanto en Francia como en Italia se fundaron más de 400 congregaciones religiosas y 150 en España. Resulta impresionante constatar la existencia de más de mil nuevas congregaciones femeninas surgidas en Europa, ocupando espacios de asistencia en la mayor parte de los pueblos y ciudades del Occidente europeo.

Esta actuación creativa y generosa fue una respuesta eficaz a los males causados por la falta de leyes sociales de un capitalismo ávido de beneficios, pero no pretendió cambiar las estructuras. La caridad ha sido considerada, a menudo, como la simple necesidad de dar limosnas, pero no debemos olvidar que a partir del siglo XIX iba acompañada por la exigencia de dar a cada uno lo suyo. Y, con un sentido evangélico, de darle lo suyo en función de sus necesidades y sus carencias.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.

Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

En momentos difíciles... mirar a Jesús crucificado

Gabriela Mistral, premio Nobel, profesora, cónsul de Chile en diversas ciudades europeas y americanas, mujer de fe católica, escribió un poema que nos puede ayudar en los momentos difíciles de la vida. Es un acto de fe y de amor en el seguimiento de Jesús.

«En esta tarde, Cristo del Calvario, / vine a rogarte por mi carne enferma. / Pero, al verte, mis ojos van y vienen / de tu cuerpo a mi cuerpo con vergüenza.

¿Cómo quejarme de mis pies cansados / al ver los tuyos destrozados? / ¿Cómo mostrarte mis manos vacías, / cuando las tuyas están llenas de heridas?

¿Cómo explicarte a ti mi soledad / cuando en la cruz alzado y solo estás? / ¿Cómo explicarte que no tengo amor / cuando tienes rasgado el corazón?

Ahora ya no me acuerdo de nada. / Huyeron de mí todas mis dolencias. / El ímpetu del ruego que traía / se me ahoga en la boca pedigüeña.

Y sólo pido... no pedirte nada. / Estar aquí... junto a tu imagen muerta. / Ir aprendiendo que el dolor es sólo / la llave santa... de tu santa puerta.»

Es el gozo del Evangelio: fe, esperanza, amor... que lo transforma todo.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Anar a missa sense rellotge

El papa Francesc ens deia el 10 de febrer: «Aneu a missa sense el rellotge. És temps de Déu». L'acte més important de la nostra litúrgia és la celebració eucarística. Jesús, en el darrer sopar, va dir: «Feu això que és el meu memorial» (Lc 22, 19).

Des del començament, els cristians ens reunim en comunitat per reviuire la passió, mort i resurrecció de Jesús. I és molt més que una commemoració o un record, perquè Jesús va dir que «on n'hi ha dos o tres units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

Des de les primeres comunitats fins avui, l'eucaristia ha anat canviant, però serà bo que reflexionem una mica sobre les diferents parts de la missa per tal d'enriquir la nostra vida cristiana. Som testimonis del Crist glorificat en la creu, ressuscitat, i que ha de tornar per donar ple acompliment al Regne de Déu, que ja ha començat en nosaltres, els seus deixebles.

Ramon Sanclimens
Professor jubilat

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

7. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: 13, 41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prevere, fundador dels Germans de les Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.

9. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dt 3, 52-56 / Jn 8,31-42]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, màrtir.

11. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir.

13. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Processó: Mt 21,1-11. Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66; o més breu: Mt 27,11-54]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586); sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». Diu el Senyor Déu.

▶ Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

Des de l'abisme us crido, Senyor. / Escolteu el meu clam. / Estigueu atent, escolteu / aquest clam que us suplica. R.

Si tinguéssiu en compte les culpes, / qui es podria sostenir? / Però és molt vostre perdonar, / i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor. / La meva ànima hi confia. / Espera el Senyor la meva ànima, / més que els sentinelles el matí. R.

Que esperin el matí els sentinelles! / Israel espera el Senyor, / perquè són del Senyor l'amor fidel / i la redempció generosa. / És ell qui redimeix Israel / de totes les seves culpes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingues l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt». Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat». Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu». Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà». Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom resusciti el darrer dia». Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mí, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mí, no moriran mai més. Ho creus això?». Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.»

Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava». Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?»

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa». Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort». Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?». Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat». Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora». I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.»

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Así dice el Señor: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os haré salir de vuestros sepulcros, pueblo mío, y os traeré a la tierra de Israel. Y, cuando abra vuestros sepulcros y os saque de vuestros sepulcros, pueblo mío, sabréis que soy el Señor. Os infundiré mi espíritu, y viviréis; os colocaré en vuestra tierra y sabréis que yo, el Señor, lo digo y lo hago.» Oráculo del Señor.

▶ Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

Desde lo hondo a ti grito, Señor; / Señor, escucha mi voz; / estén tus oídos atentos / a la voz de mi súplica. R.

Si llevas cuentas de los delitos, Señor, / ¿quién podrá resistir? / Pero de ti procede el perdón, / y así infundes respeto. R.

Mi alma espera en el Señor, / espera en su palabra; / mi alma aguarda al Señor, / más que el centinela la aurora. / Aguarde Israel al Señor, / como el centinela la aurora. R.

Porque del Señor viene la misericordia, / la redención copiosa; / y él redimirá a Israel / de todos sus delitos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,8-11)

Hermanos: Los que viven sujetos a la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo.

Pues bien, si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justificación obtenida. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquel tiempo, las hermanas mandaron recado a Jesús, diciendo: «Señor, tu amigo está enfermo.» Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no acabará en la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella.» Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo, se quedó todavía dos días en donde estaba. Sólo entonces dice a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea.»

Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedaba en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá.» Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará.» Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección del último día.» Jesús le dice: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?» Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Mesías, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo.»

Jesús sollozó y, muy conmovido, preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?» Le contestaron: «Señor, ven a verlo.» Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!» Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que muriera este?»

Jesús, sollozando de nuevo, llega al sepulcro. Era una cavidad cubierta con una losa. Dice Jesús: «Quitad la losa.» Marta, la hermana del muerto, le dice: «Señor, ya huele mal, porque lleva cuatro días.» Jesús le dice: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?» Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado.» Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, ven afuera.» El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar.»

Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.

Resurrecció de Llätzer. Pintura de Marco Villalta, Museu de la Citta de Assís

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Jesús retorna Llätzer a la vida

La narració de Jesús que torna Llätzer a la vida és una peça literària molt solemne. Diverses inflexions del relat van retardant el gest de Jesús que hom espera des del primer moment. Val la pena subratllar aquesta tècnica. Primer, Jesús, davant la notícia de la malaltia de Llätzer, amb sorpresa del lector, retarda dos dies l'anada a Betània. El text remarca que Jesús s'acosta, però també es diu que feia quatre dies que havien enterrat Llätzer. Tot seguit Marta, que ha sentit que Jesús està arribant, surt a rebre'l.

En la conversa entre Marta i Jesús subratllem que Marta nota el motiu de l'absència de Jesús, i això re-

marca el retard: «Si haguéssiu estat aquí el meu germà no hauria mort». Però Jesús encara no ha entrat en el poble. Per això, Maria el va a trobar i repeteix el retret de Marta. Només aleshores pregunta Jesús per la tomba. I comença a plorar. La gent nota que Jesús estimava molt Llätzer. Finalment, Jesús arriba al sepulcre, però retarda el gest un cop més amb una pregària sobre el sentit del signe per a la fe dels qui l'envolten. És només aleshores que Jesús diu: «Llätzer, surt a fora». Amb aquesta cadència i aquesta tècnica s'han aconseguit almenys dues coses: primer, crear un clima de gran expectació davant del gest de Jesús; i, segon, magnificar encara més un gest que ja resulta prou impressionant en ell mateix.

El nucli central del signe, la conversa de Jesús amb Marta i la confessió de fe de Marta, és un punt culminant del relat. Marta expressa la fe popular en la resurrecció: «Ja sé que ressuscitarà el darrer dia». Però Jesús no respon amb categories cronològiques sinó personals: «Jo sóc la resurrecció i la vida». La plenitud de la vida que és Jesús no és una qüestió de temps, no es pot acabar amb la mort temporal sinó que arriba fins a vèncer la mort. La mort és només un pas a la vida plena. Per això, la confessió de fe de Marta no és sobre la resurrecció, és sobre la plenitud de Jesús: «Tu ets el Messies, el fill de Déu que havia de venir al món.»

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Celebració de Sant Josep Oriol a la residència sacerdotal. Segons el calendari litúrgic, la festivitat del patró català del clergat era diumenge 23 de març, però a la residència homònima situada a Barcelona, ho van celebrar dimarts següent, dia 25, amb una eucaristia presidida pel cardenal de Barcelona, a les 13 h, i un dinar posterior, al qual es van afegir els bisbes de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

Nou espai del Banc d'Aliments de Càritas de Sant Sadurní. Es va inaugurar dissabte dia 1 de març. Des dels seus inicis, Càritas Sant Sadurní es va ubicar a l'entorn dels locals de La Llar i la rectoria. Ara, ha traslladat el servei del Banc d'Aliments al carrer Indústria núm. 89, en un local de l'antiga empresa Castellblanch que ha cedit el seu actual propietari, el Grup Freixenet. Després de la benvinguda des de l'equip de Càritas Sant Sadurní i de la benedicció del nou local, van adreçar unes paraules a tots els presents el president d'honor de Freixenet Josep Ferrer i el seu fill Pere Ferrer, el primer tinent d'alcalde Josep Maria Ribas i el regidor de Benestar Social Francesc Sáez. Va cloure l'acte Joan

Tres nous ministres ordenats. Diumenge 23 de març va ser un dia gran i joïós per a la diòcesi, amb l'ordenació de tres nous ministres, a la Catedral de Sant Llorenç. El bisbe Agustí va ordenar com a prevere, Sándor Benarik, de la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts; Sergi Sicília, seminarista que actualment col·labora a la parròquia de la catedral, com a diaca; i Pere Pujol, casat, de la parròquia de Santa Maria de Piera, com a diaca permanent. Nombrosos fidels de la diòcesi, i especialment

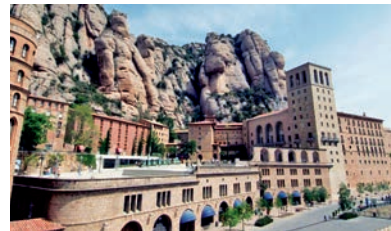
de les comunitats parroquials dels tres ordenants van omplir, de gom a gom, el temple per a aquesta celebració, que s'enquadrava també en el marc de la Jornada del Seminari, al voltant de la festivitat de Sant Josep.

Torrents, director de la Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

AGENDA

Trobada diocesana de voluntaris de Càritas a Montserrat. El naixement de la nova Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat és un fet il·lusionant que motiva la convoca-

toria d'aquesta trobada amb tots els voluntaris de Càritas de la diòcesi, el proper dissabte dia 12 d'abril a Montserrat. Començarà a les 11 h, amb la missa conventual presidida pel bisbe Agustí. Continuarà amb els parlaments d'ell i del director de Càritas Diocesana, Joan Torrents, i amb la ponència del secretari general de Càritas Espanyola, Sebastián Mora. Després del dinar i d'una presentació sobre les activitats de Càritas arribarà l'hora dels adéus. Inscripcions: a les Càrites parroquials o a la seu de Càritas Diocesana, tel. 936 525 770.

Jornades per a religiosos i religioses. Del 13 al 15 d'abril, a Montserrat, organitzades per la Delegació de Vida Consagrada. Les conferències d'aprofundiment aniran a càrrec del

Gmà. Bernat Juliol, el P. Bernabé Dalmau, el P. Joan M. Mayol i el P. Josep Enric Parellada, de la comunitat benedictina. Més informació: tel. 936 327 630, vidac@bisbatsantfeliu.cat

PELEGRINATGES

Organitzats per la parròquia de St. Antoni Maria Claret, de Sant Boi de Llobregat. Del 2 al 4 de maig «Pelegrinatge a Lourdes». Del 30 de juny al 5 de juliol, «Pelegrinatge a Fàtima i Ruta Teresiana». Per a més informació: tel. 936 402 861 o claret-parroquia@gmail.com

CATEDRAL

5è diumenge de Quaresma. Avui a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

ECO DE LA PALABRA

Las tentaciones de la Iglesia hoy (V). La imagen

No sale la Iglesia muy bien parada en las encuestas que marcan el ranking de instituciones más valoradas por el gran público. Y no nos sirve de consuelo el hecho de que haya instituciones que se encuentran por debajo en la lista o el que aquellas que ocupan los primeros puestos no lo merezcan de hecho, o que estas hayan logrado disimular sus trapos sucios. Tampoco nos consuela el que los medios de comunicación contribuyan negativamente, aprovechando cualquier fallo de gente de Iglesia para ensañarse con noticias morbosas...

La realidad sociológica es esa. Vivimos en la civilización de la imagen y quien consiga caer bien al gran público puede tener el éxito asegurado. Así funciona el mundo del comercio, de la política, del espectáculo, del trabajo, de la cultura... No es exagerado afirmar que importa hoy más la imagen que la realidad y que, en definitiva, somos lo que parecemos. A nadie se le ocultan los riesgos que comporta esta manera de pensar.

¿Tendría razón hoy el profeta diciendo que el Pueblo de Dios ha perdido su atractivo y su belleza y por eso nadie le quiere?

Recientemente, sin embargo, hay algunos atisbos de buena imagen de la Iglesia. Tiene buena

prensa la labor de Cáritas en el contexto de la crisis económica. También ha logrado altas cotas de aceptación el papa Francisco, con sus gestos realmente evangélicos. Todo es muy bienvenido y damos gracias a Dios por ello. Pero este hecho nos inquieta: ¿cómo es posible que esto pueda por sí solo cambiar la valoración de la Iglesia?; ¿no ha habido siempre una acción caritativa y social realizada por la Iglesia?; ¿el Papa es sólo gestos, o hay una realidad más profunda en su modo de actuar, que no aparece en los medios y que no ha faltado nunca en la Iglesia?

Por otra parte, el tentador lo tiene fácil. El hecho de la mala imagen parece interpelar la autenticidad de nuestra fe, pues una de las características del buen discípulo de Cristo es difundir y testimoniar el Evangelio y esto, ¿cómo se puede hacer si somos repelentes a los ojos del mundo, si a priori nos vemos rechazados? Así que el tentador nos dirá: has de buscar caer bien, tienes que ganarte la gente con simpatía, para ser fiel a tu Señor.

Es relativamente sencillo construir una imagen aceptable. Pero, ¿ha de ser este el primer objetivo de la Iglesia? Las palabras más duras de Jesús son las dirigidas a quienes cuidan obsesiva-

mente las apariencias, buscando ser admirados y reconocidos por el público. En el marco del Sermón de la Montaña hallamos las llamadas más perentorias a vivir desde el corazón, desde la verdad de nuestras personas, en «lo secreto, donde sólo la mirada del Padre puede penetrar» (cf. Mt 6,1-16). Leí en Pierre Giraud, un lingüista que sabía bien que las muchas palabras no engendran una realidad verdadera, que «la deficiencia del ser, engendra la inflación de la apariencia».

—No nos apeguemos a los posibles elogios, ni nos deprimamos por las críticas o los desprecios.

—Preocupémonos de ser justos, más que de parecerlo.

—Seamos libres porque sólo nos importe vivir bajo la mirada que penetra nuestra verdad.

Nuestros errores personales y eclesiales forman parte de nuestra vida. Pero, si hay algo de virtuoso en la Iglesia, aunque hoy esté oculto, llegará un día que brillará a plena luz y los ojos capaces de la verdad lo verán.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat